

A JÉGEN

Az első, hideg téli napok, csillagos éjszakák után keményre fagyott a falu széli tó tükre. Egyik éjjel mesebeli havazás kezdődött, és az egész tájat mintha elvarázsolták volna. Hófehér lepel borított be mindent, csend ült a hegyoldalon, a fenyvesen és a házak közt.

Csak a kis Olivér hangoskodott, édesapja kabátszélét húzogatva.

- Annyira szeretnék korcsolyázni! Már elég vastag a jég a vízen – nyafogta.
- Nem lehet még, kicsim, értsd meg! Veszélyes, mert a parttól beljebb még nem elég stabil!

Így ment ez napokon át. A kisfiú kérve kért, az édesapa bölcsen várt. Közben kémlelték az eget, és gyakran kísértáltak a hívogató korcsolyapályára. Ilyenkor találkoztak néhány vakmerő gyerekekkel, akik nagy hancúrozással csúszkáltak. A játék elérhetetlen íze vággyal teli szomorúságot dobogtatott Olivér lelkében.

*

*

*

Az esti harangszó a jó meleg szobában érte a kis családot. Jókedvűen pattogott a tűz a kályhában. Miközben édesanyja vacsorához terített, Oli fakockákból épített méretes várat játék katonáinak. Édesapja csendben nézte. Egyszer csak leborult nagy robajjal, apa és fia szeme összekacagott.

Abban a pillanatban hirtelen kivágódott az ajtó, és lélekszakadva rontott be Sándor bácsi a szomszédból. Látszott rajta, hogy valami nagy baj van.

- Gyertek gyorsan! Pali beleszakadt a tóba! – Alig kapott levegőt, és már futott is tovább.

Mindenki felugrott a helyéről, és villámgyorsan kabátba, csizmába bújva rohant utána. Már többen ott segédkeztek, ahol a baleset történt. A 14 éves kamasz halálsápadtan feküdt előttük. Az újra élesztés után szülei sírva rángatták le róla a fagyosra keményedett ruhát, gyorsan száraz takarókba göngyölték, és melegvizes palackokkal rakták körbe.

Hamar odaért az orvos is, aki szakszerűen ellátta Palit és mentőt hívott. Az erőtlen fiú lassan kinyitotta a szemét. Kékes színűre hűlt ajkai alig mozdultak. Nagy nehezen csak ennyit tudott mondani:

- Türelmetlen és engedetlen voltam.

Olivér dermedten nézte, ahogy kimerült játszótársát befektették a mentőautóba, és gyorsan elhajtottak vele. Édesapja a vállára tette a kezét, majd magához szorította.

- Szeretlek, kisfiam! – suttogta, és mintha soha nem akarná elengedni, úgy tartotta erős karjai közt.
- Bocsáss meg, édesapám! – hajtotta le fejét a fiú.

Tizenkét éves gyermeki szívével pontosan tudta, hogy ugyanaz, vagy még súlyosabb szerencsétlenség vele is megtörténhetett volna, ha ő merészkedik be a jégre. Könnyes, nagy szemeit sokáig tartotta az őt ölelő gondoskodó karon, majd belefúrta magát biztonságot nyújtó melegségébe.

De sokszor hajtogatjuk mi is kéréseinket, sóhajtozunk, panaszkodunk, és ha mennyei Atyánk azonnal megadná vágyainkat, akár komoly bajba is kerülhetnénk. Ő jól tudja előre, mi az, ami épülésünkre válik. Tudja, minek mikor van itt az ideje, ismer minket, és a legtökéletesebb tervet készítette számunkra. Bízunk az Úrban, mert senki nem szeret annyira, mint Ő!

Mellettünk van, kezében tartja az életünket, és a boldogulásunkat munkálja. Ha tanácsaira hallgatunk, szavait a szívünkbe rejtjük és megtartjuk, akkor hittel, derûvel nézhetünk a holnap elé.

„Azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van!” Róma 8:28.

2010. nov. 2.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu